

5 VOOR 12

EEN ARENSOOGMYSTERIE

THOMAS DESMET

INHOUD

Lijst met belangrijke personages	9
De zaak die niet genoemd mag worden	11
De zaak waarbij het antwoord al gegeven is	51
De zaak waar geld uit valt te slaan	91
De zaak die slapende honden wakker maakt	133
De zaak die de verkeerde signalen uitstuurt	175
De zaak vol goede voornemens	221
Epiloog	259

LIJST MET BELANGRIJKE PERSONAGES

De familie Arend

Anton – jongste zoon, leerling, gaat op onderzoek uit tegen betaling.

Tijs – oudste zoon, student hoger onderwijs, woont in Gent bij zijn vader.

Véronique – moeder, directeur middelbare school, woont in Utzel.

De familie Legrange

Lowie – zoon van Gilles, leerling, werkt mee in de HoBar.

Gilles – vader, vermoord door zijn vrouw en schoonzus.

Veerle – zus van Gilles, voogd van Lowie, baat brasserie HoBar uit.

De familie Alvarez

Abel – student hoger onderwijs, IT-stagiair middelbare school.

Alfonso (roepnaam Fons) – vader, werkloos sinds ontslag bij de lokale politie.

Aline – verliet haar gezin enkele jaren geleden voor haar carrière.

De familie Coppens-Rajek

Carl – vader, wiskundeleerkracht middelbare school.

Iwona – moeder, tante van Revi.

Freya – dochter.

Andere vaak voorkomende personages

Dante Daenens – stagiair-leerkracht Nederlands middelbare school.

Delina Denver – leerling, beste vriendin van Anton.

Revi Rajek – leerling, familielid van Iwona Rajek.

**DE ZAAK
DIE NIET GENOEMD
MAG WORDEN**

1

De wagen schokt kort, bolt even vooruit, schokt opnieuw en valt uiteindelijk stil.

‘Gas geven!’ brult de rijinstructeur naast mij. Ik draai verwoed aan de sleutel en probeer de versnelling weer in eerste positie te duwen. Een enorm geknars schraapt het weinige zelfvertrouwen dat ik nog bezit, weg.

‘Kalm, Anton!’ roept de instructeur en uit angst laat ik het stuur los. Nico Daenens buigt zich voorover en houdt het stuur vast. ‘Ik heb het je al zo vaak gezegd’, brult hij, terwijl hij wat speeksel wegslikt. ‘De versnellingspook is als het ontblote bovenbeen van een jongedame! Je moet ze allebei met veel zachtheid behandelen.’ Zelfvoldaan glimlacht hij om zijn walgelijke vergelijking en kijkt hij voor zich uit. In normale omstandigheden zou ik met de ogen rollen, maar nu ben ik te druk bezig met het zweet dat op mijn voorhoofd parelt, af te vegen. Ik druk het koppelingspedaal weer in voor een nieuwe kans. ‘Prima. Nu voorzichtig loslaten en gelijktijdig gas geven. Je moet vooruit raken in het leven, jongen’, buldert Nico. Vooruit raken? Ik? Snapt hij dan niet dat Anton Arend een expert is in zich vastklampen aan het verleden?

Ik wens vurig dat ik deze episode uit mijn leven kan wissen. Of op zijn minst versneld doorspoelen. Deze tragedie is begonnen toen de zomer eindigde. De zomer waarin alles wat goed ging in mijn leven, stopte. Wat extra drama is bij mij nooit veraf.

Het was een woensdag in september en ik had net de meest traumatische wiskundeles uit mijn schoolcarrière achter de rug. Mijn hand was nog half verkrampt door het vele schrijven. Het bleek na de eerste schoolweek al onmogelijk om te kunnen bijbenen met wat meneer Coppens aan een formule 1-tempo op het krijtbord kladderde. Hij had de macht om het enige lokaal op school zonder een digitaal bord op te eisen. Een klasgenoot had in de eerste week geprobeerd om een foto van het volgeschreven bord te nemen, maar Coppens had de telefoon afgenomen en uit het raam gegooid (*#truestory!*). Sindsdien proberen we te wennen aan de dagelijkse terreur.

Ik dwaal af. Dus ik kwam thuis na die les en daar zaten mijn – net gescheiden – ouders, samen met mijn oudere broer Tijs. Mijn vader en mijn broer wonen in Gent en hebben er een levenswijze van gemaakt om zo min mogelijk in Utzel, het dorp waar ik met mijn moeder woon, langs te komen. Het moest dus wel een speciale gelegenheid zijn.

‘Anton. Over een aantal maanden word je achttien. Je moeder en ik hebben eens gepraat’, begon mijn vader. Praten? Dat was alvast een geheel nieuwe eigenschap van mijn familie. Meestal hullen we ons in stilzwijgen en hopen we dat er niets verkeerd loopt. En waarom moest hij mij confronteren met mijn leeftijd? Ik ben zeventien en ik hou ervan om zeventien te zijn. Waarom wilde hij me eraan herinneren dat ik binnenkort officieel volwassen word?

Anton Arend, klaar om het nest uit te vliegen? Ik was niet eens klaar om mijn ouders opnieuw in één ruimte te zien.

De woonkamerlichten waren gedimd. Er speelde jazz op de radio. Stoelen werden nerveus heen en weer geschuifeld. Toen kwamen de woorden, zorgvuldig ingeoeffend. Net als het synchroon geknik van mijn broer en mijn moeder.

‘We vinden dat je, nu je bijna middelbare scholier af bent, je rijbewijs moet halen.’

Stilte. Alle blikken op mij gericht.

Ik? Anton Arend? Dé hater der auto's?

Ik, die een halfjaar geleden nog gezworen had nooit achter het stuur te kruipen? Waren ze dan vergeten dat een auto in mijn buurt een zeer betrouwbare voorspeller van ongeluk is? Niet alleen was mijn volledige vorige schooljaar overschaduwd door het dodelijke verkeersongeval van Gilles Legrange, wiens auto gesaboteerd was (door zijn eigen vrouw, nota bene!), er was ook nog een brandende wagen die me bijna levend had verkoold. En laten we vooral ook niet vergeten hoe de auto van mijn moeder voor mijn ogen werd ingebeukt omdat ze verstrooid door een rood licht was gereden. Nee. Auto's zijn niet aan mij besteed. Ik dacht dat dat een onge- schreven regel was?

'Maar ik raak toch perfect overal met mijn fiets?' probeerde ik nog wanhopig. 'Er is ook nog zoiets als het openbaar vervoer. Je weet toch dat we aan het milieu moeten denken?'

Het had geen zin. Mijn moeder viel mijn vader meteen bij. Dat was ook de eerste keer in mijn zeventienjarige bestaan.

'Jongen, je wilt toch niet worden zoals je tante Carol? Opgesloten in haar appartementje aan zee tussen oude mensen, omdat daar alles netjes binnen handbereik ligt?'

'Komaan, mam, tante Carol is toch een voorbeeld voor velen?' antwoordde ik te snel, niet goed wetend in wat voor mijnenveld ik mij begaf. 'Ze is onafhankelijk! En ze leest veel en...'

'Juist,' onderbrak mijn moeder mij, 'en jouw voorbeeld gelooft ook dat vaccins ADHD veroorzaken.'

Het gevolg van die tenenkrommende avond was dat ik mij voor een rijcursus moest inschrijven zodat ik nu naast mijn rochelende rijinstructeur zit. Hij ratelt iets over belangrijke tips en tricks (inclusief een vreselijk Engels accent) maar ik kan mijn aandacht er niet

bijhouden. Mijn telefoon is non-stop aan het trillen en bliepen in mijn broekzak. Gelukkig is Daenens te gefocust commentaar aan het geven op het roekeloze rijgedrag van andere bestuurders om de meldingen op te merken. Hij gebiedt me om de parking van de autorijsschool weer op te rijden.

Opnieuw een martelbeurt overleefd.

‘En niet vergeten, Anton: zachtheid en tederheid zijn de sleutels voor een geslaagde rijervaring.’ Mijn maag keert zich om, ik mompel snel nog iets over de volgende les en wil vervolgens naar mijn fiets rennen die wat verderop staat. Maar Nico legt zijn hand nog op mijn schouder.

Hij. Legt. Zijn. Hand. Op. Mijn. Schouder.

‘Krijg jij geen les van mijn zoon? Hij loopt stage op jouw school, toch?’ vraagt hij.

Even krab ik in mijn haar. Dante Daenens is inderdaad de nieuwe stagiair-leerkracht Nederlands. Het is onrechtstreeks zijn schuld dat ik bij zijn vader verzeild ben geraakt voor rijlessen.

‘Hij mag enkel lesgeven in de lagere jaren’, antwoord ik. ‘Maar mijn moeder, de directeur, heeft hem gevraagd of hij wat extra uren Nederlands wil geven, dus ik vermoed dat hij het niet slecht doet.’

Daenens senior knikt.

‘Onze Dante was altijd de eerste van de klas. Een beetje van alle markten thuis. Hij kon trouwens al na één les autorijden en...’

‘Ik moet nu echt weg, meneer’, onderbreek ik hem en zonder op een reactie te wachten, spring ik op mijn fiets. Weg van dit trauma waarvoor ik waarschijnlijk nog jaren therapie nodig zal hebben.

De vrieskou onderweg is niet te harden. Het is amper midden november en toch duiken de temperaturen nu al dagen onder nul. De weerman orakelt ondertussen al dat we eindelijk nog eens een witte kerst kunnen krijgen. Terwijl ik fiets, probeer ik de appjes

op mijn telefoon te bekijken. Met halfbevoren tranen aan mijn wimpers zie ik dat ik een vergaderverzoek heb ontvangen. Wie behandelt mij als een veertigjarige ambtenaar?

Uitnodiging: gratis fuif vrijdag a.s. zou.

Locatie TBC. Roza Rajek

Mijn telefoon geeft me de mogelijkheid om het verzoek te aanvaarden en zo in mijn agenda te zetten. Wie is die Roza? De familie Rajek is een vooraanstaande familie in Utzel. Vader Rajek is Utzels hoogsteigen burgemeester. Hij heeft twee kinderen, maar ik ken enkel Revi. Die zit bij mijn beste vriendin Delina in de klas. Misschien heet de zus Roza? Is zij niet wat jong om al fuiven te organiseren?

2

Donderdag begint slecht. Niet alleen moeten we dan een lesuur wiskunde ondergaan, Coppens blijkt ook nog eens vreselijk slecht-gehumeurd. Morgen staat een overhoring gepland, de laatste voor de examens, en hij heeft nu al besloten dat we er niets van zullen bakken. Hoe gemeen kun je trouwens zijn om een test in te plannen op het laatste lesuur van de week?

‘Ik veronderstel dat je het antwoord opnieuw schuldig zult blijven’, blaft hij tegen Vic. Die zakt helemaal in elkaar. Hij opent zijn mond en nog voor hij een woord kan uitbrengen, snauwt Coppens: ‘Verlaag jezelf nu niet door zomaar iets te verzinnen.’ Daarna keert hij hem de rug toe en marcheert hij naar het enorme krijtbord om het volledige integraalverhaal met ruwe bewegingen weg te vegen. De klas slaakt een collectieve zucht terwijl een wolk krijt in het

Desmet, Thomas
5 voor 12. Een Arendsoogmysterie

© 2024 Infodok / Standaard Uitgeverij nv,
Franklin Rooseveltplaats 12, B-2060 Antwerpen en Thomas Desmet
Gemaakt onder licentie van Davidsfonds.
‘Infodok’ is het geregistreerde merk van Davidsfonds vzw.
www.standaarduitgeverij.be/infodok

Vormgeving cover: Bart Luijten
Vormgeving binnenwerk: Smets & Ruppel
Trefwoorden: misdaad, mysterie, detective, queer

D/2024/0034/020
ISBN 978 90 02 28076 4
NUR 285

Alle rechten voorbehouden.
Niets uit deze uitgave mag worden vermenigvuldigd – op enige manier –
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.